

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการใช้เป็นสื่อกลางในกิจกรรมการดำเนินชีวิตของมนุษย์แทบทุกด้าน อันได้แก่ กิจกรรมที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น การอ่านฉลากสินค้า ป้ายประกาศ คู่มือการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ การใช้บริการในร้านอาหาร โรงแรม โรงพยาบาล หรือสถานที่ต่าง ๆ ที่ให้บริการแก่ชาวต่างชาติ กิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษา เช่น การศึกษาค้นคว้าจากตำรา การแสวงหาความรู้จากระบบเครือข่าย กิจกรรมการสื่อสารไร้พรมแดนผ่านเครือข่ายโทรคมนาคมที่ปัจจุบันขยายแวงดวงไปทั่วโลก กิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น การท่องเที่ยว กิจกรรมการค้าที่มีการเปิดเสรีการลงทุนของบริษัทต่างชาติ และความร่วมมือทางเศรษฐกิจทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก เหล่านี้ล้วนเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งสิ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 223)

การพัฒนาทักษะทางภาษา ถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับทุกคน โดยเฉพาะตั้งแต่เด็กปฐมวัย ทั้งนี้เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการคิด ซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาว์ปัญญาในขั้นสูง ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสารทั้งในการแสดงออกถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิดและข่าวสาร อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ โดยเป็นสื่อกลางที่ช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ (วรนาท รักสกุลไทย, 2551 : 11-12)

ทักษะทางภาษาประกอบด้วยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การฝึกฝนให้เด็กรู้จักการใช้ภาษาได้ถูกต้องนั้น จะต้องมีวิธีการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้ถูกวิธี จึงจะสามารถทำให้เด็กปฐมวัย มีทักษะทางภาษาที่ดีและเหมาะสม (สุภาวดี ศรีวรรณนะ, 2542 : 20) โดยเฉพาะการอ่านถือเป็นทักษะทางภาษาที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของเด็ก และมีความสัมพันธ์กับการรู้หนังสือของเด็ก เพราะการรู้หนังสือหมายถึงปฏิสัมพันธ์ทางปัญญาที่มีความซับซ้อนที่เกิดขึ้นระหว่างผู้อ่านกับข้อความ และระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องทั้งทักษะ ความรู้ และมีความหลากหลายไปตามภาระงานและสถานการณ์ (Machado, 1999 อ้างถึงใน นฤมล เนียมหอม, 2551 : 24)

การอ่านเป็นวิธีการเรียนรู้ที่สำคัญสำหรับมนุษย์ ทักษะดังกล่าวมีพัฒนาการตั้งแต่วัยเด็กและต่อเนื่องไปตลอดชีวิต มีการศึกษาพบว่า การอ่านมีความสัมพันธ์กับการทำงานของสมองส่วน perisylvian region และ occipito-temporal ด้านซ้าย ทักษะดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาพูด

ซึ่งเริ่มพัฒนามาก่อนตั้งแต่ช่วงแรกของชีวิต กล่าวคือ องค์ประกอบของการอ่าน อันประกอบด้วย การอ่านสะกดคำ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานต้องอาศัยความสามารถในการแยกแยะหน่วยเสียงย่อยของคำพูด ร่วมกับหลักการสะกดคำและความรู้เรื่องตัวอักษร (กิตติพงศ์ มาศเกษม และนิชรา เรื่องคารกานนท์, 2552 : 36)

วิธีการสอนภาษาในรูปแบบของการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษร และเสียงของ ตัวอักษร ซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กันดังกล่าว เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและ สะกดคำ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะของเสียง และตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อน การอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียน และยังส่งเสริมให้เกิดความตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่าง ๆ ของคำหรือกลุ่มคำเป็นพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์ คำอื่น ๆ ได้ (Bloomfield and Bamhart, 1961 quoted in Vacca and Others, 2000 : 50)

เชย์วิทซ์ (Shaywitz, 2004 อ้างถึงใน อินทิตรา ศรีประสิทธิ์, 2552 : 47) แห่งมหาวิทยาลัยเยล อธิบายว่า “ถ้าเด็กจะอ่านเป็นและอ่านเก่ง เขาต้องมีความสามารถในการแยกคำที่ได้ยินออกมาเป็น หน่วยเสียง (Phonemes) พื้นฐานได้ และตัวอักษรที่เห็นเป็นตัวพิมพ์แต่ละตัว เป็นตัวแทนของเสียงแต่ละ เสียง ผู้ที่มีปัญหาในการอ่านไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่จะไม่มีความรู้เรื่องนี้เลย” ในแนวทางเดียวกัน ชวาทซ์ (Schwartz, 2004 อ้างถึงใน อินทิตรา ศรีประสิทธิ์, 2552 : 48) ได้สรุปเกี่ยวกับประสบการณ์การสอน ของตนเองว่า “ผู้เรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มักมาจากการไม่รู้จักโครงสร้างของเสียง ของภาษาอังกฤษ และทักษะที่เกี่ยวกับการจัดการหน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่สำคัญที่สุดคือ ทักษะ ในการถอดรหัส (Decoding Skills) จากตัวอักษรมาเป็นเสียง”

ผลการศึกษาวิจัยของสถาบันสุขภาพแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา (The National Institute of Health of America, 2008 : 63) พบว่า วิธีการที่ดีที่สุดในการเรียนรู้การอ่านนั้นจะต้อง ประกอบด้วย ปัจจัยสำคัญ 3 ประการ คือ การเรียนรู้การแยกแยะตัวอักษร การเรียนรู้การแยกแยะเสียงที่มี ความสัมพันธ์กับตัวอักษรแต่ละตัว และประการสุดท้ายคือ การเข้าใจถึงความหมายของคำแต่ละคำ ซึ่งกระบวนการทั้งหมดนี้จำเป็นต้องอาศัยการทำงานที่สอดคล้องกันของสมองหลายส่วนเพื่อให้ สามารถเกิดเป็นกระบวนการอ่านขึ้น

ทอมลินสัน (Tomlinson, 2006 : 29) กล่าวถึง การฝึกอ่านออกเสียงที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเสียง และรูปร่างของตัวอักษรนั้น ๆ และสามารถที่จะรวมเสียงต่าง ๆ เป็นคำได้ โดยใช้กฎเกณฑ์ทางการออกเสียงเป็นตัวกำหนด ซึ่งก็คือวิธีการอ่านออกเสียงแบบโฟนิกส์ว่าเป็นวิธีการ สำคัญในการสอนอ่านในเบื้องต้น

บรมมานันด์ (Brahmanand, 2008 : 28) อธิบายว่าโฟนิคส์ (phonics) คือการเข้าใจเสียงที่ใช้ในแต่ละภาษาและถ่ายโยงเสียงสู่ตัวอักษรเพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้เรียนต้องฝึกฝนการถ่ายโยงจากตัวอักษรสู่เสียงและเสียงสู่ตัวอักษรจนใช้ได้อย่างอัตโนมัติ

กระทรวงศึกษาธิการแห่งสหราชอาณาจักร (Department for Education, 2013 : 64) ให้ความหมายของโฟนิคส์ไว้ในบทความเพื่อให้ความรู้แก่ผู้ปกครองว่าโฟนิคส์คือ รูปแบบการสอนที่จะทำให้เด็ก ๆ สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว พวกเขาถูกสอนให้รู้วิธีการจำแนกเสียงของตัวอักษรแต่ละตัว แยกแยะเสียงของกลุ่มตัวอักษรที่แตกต่างกัน และผสมเสียงเหล่านั้นเข้าด้วยกันจากซ้ายไปขวาเพื่อสร้างเป็นคำ พวกเขาจะสามารถใช้ความรู้นี้ในการถอดรหัสคำใหม่ ๆ ที่พวกเขาได้เห็นหรือได้ยิน ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญในการเรียนรู้เพื่อจะอ่าน ในบทความเดียวกันนี้ยังได้มีการกล่าวเพิ่มเติมถึงผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า เมื่อวิธีการสอนแบบโฟนิคส์ถูกนำไปใช้อย่างมีแบบแผน นั่นคือเริ่มจากเสียงที่ง่ายที่สุดไปจนถึงเสียงที่ซับซ้อนที่สุด โฟนิคส์ก็จะเป็นวิธีการสอนให้เด็กอ่านที่ได้ผลที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กวัย 5-7 ปี และยังแสดงให้เห็นอีกด้วยว่าเด็กเกือบทุกคนซึ่งถูกสอนโดยวิธีโฟนิคส์ที่ดี จะเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นในการจัดการกับคำศัพท์ใหม่ ๆ พวกเขาจะสามารถอ่านข้อความใด ๆ ก็ได้อย่างคล่องแคล่ว มั่นใจ และอ่านด้วยความเพลิดเพลิน อีกทั้งเด็กที่ถูกสอนให้อ่านโดยวิธีโฟนิคส์นั้น มีแนวโน้มที่จะอ่านได้อย่างถูกต้องมากกว่าผู้ที่ถูกสอนด้วยวิธีการอื่น ๆ เช่น วิธี “ดูและพูด” (Look-and-Say) และวิธีการสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language)

กล่าวโดยสรุป วิธีการโฟนิคส์นั้นสัมพันธ์กับทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทุกทักษะ ไม่ว่าจะเป็นฟัง พูด อ่าน เขียน และสะกดคำ ซึ่งเมื่อผู้เรียนแยกแยะหน่วยเสียงเป็น จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเวลาฟังเจ้าของภาษาพูด (Listening) เมื่อเข้าใจก็สามารถโต้ตอบได้ (Speaking) และเมื่อผู้เรียนพบคำใหม่ก็ใช้หลักแยกแยะหน่วยเสียงอ่านได้ (Reading) ซึ่งเมื่อผู้เรียนอ่านได้ก็จะสามารถเขียนคำตามที่อ่านได้ (Spelling และ Writing)

จังหวัดเพชรบุรีและพื้นที่ใกล้เคียง มีโรงเรียนระดับประถมศึกษาหลายแห่งที่จัดให้มีการเรียนการสอนแบบสองภาษา ที่มีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ หากเด็กปฐมวัยที่มุ่งจะเข้าเรียนในโรงเรียนที่จัดให้มีการเรียนการสอนแบบสองภาษาได้มีการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสมก่อน ก็จะทำให้การเรียนการสอนแบบสองภาษาในระดับประถมศึกษามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการฝึกลูกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิคส์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับครูและผู้ปกครอง ในการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษให้แก่เด็ก และเพื่อให้เด็กมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษและประสบความสำเร็จทางการศึกษาเมื่อเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองที่ฝึกออกเสียงแบบโฟนิกส์กับกลุ่มควบคุมที่ฝึกตามแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังการทดลองของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ของกลุ่มทดลองจะสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 กลุ่มทดลองจะสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพศชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี 1 ห้องเรียน จำนวน 23 คน ของโรงเรียนอนุบาลพร้อมวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพศชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ของโรงเรียนอนุบาลพร้อมวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 10 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากจากประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ (เด็กที่เหลือให้เรียนร่วมกับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งตามปกติและตามสะดวก)
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ คือ แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์และแบบปกติสำหรับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3
 - 3.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3

4. ระยะเวลาในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 24 คาบ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์สำหรับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความแม่นยำตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เพราะได้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

2. แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบปกติสำหรับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความแม่นยำตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เพราะได้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

3. แบบทดสอบทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความแม่นยำตรงตามเนื้อหา และมีความเชื่อถือได้ (Reliability) เพราะได้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและได้ผ่านการวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติแล้ว

4. แบบสังเกตความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 มีความแม่นยำตรงตามทฤษฎี และมีความเชื่อถือได้ (Reliability) เพราะได้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

5. กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพศชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ของโรงเรียนอนุบาลพร้อมวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นตัวแทนประชากรเด็กปฐมวัยทั่วไปได้ เพราะได้ผ่านการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

นิยามศัพท์เฉพาะ

การฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ (English Vocabulary Pronunciation Practice Using Phonics Method) หมายถึง การฝึกถอดรหัสจากตัวอักษรภาษาอังกฤษมาเป็นเสียง อีกทั้งแยกหน่วยเสียงย่อยในภาษาอังกฤษที่ได้ยินออกมาเป็นหน่วยเสียงพื้นฐาน (Phonemes) และนำแต่ละหน่วยเสียงย่อยประกอบขึ้นเป็นคำ (กิตติพงษ์ มาศเกษม และนิชรา เรื่องคารกานนท์, 2552)

แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ (Plans of English Vocabulary Pronunciation Practice Using Phonics Method) หมายถึง แผนการฝึกโดยใช้วิธีการสอนภาษา

ในรูปแบบของการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษร และเสียงของตัวอักษร ซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและสะกดคำ โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะของเสียง และตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียน และยังส่งเสริมให้เกิดความตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่าง ๆ ของคำ หรือกลุ่มคำ เป็นพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่น ๆ ได้ (Bloomfield and Bamhart, 1961 quoted in Vacca and Others, 2000 : 50) ซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัยจำนวน 24 แผน ประกอบด้วยขั้นนำ ขั้นฝึก และขั้นสรุปผลการฝึก เป็นต้น

แผนการฝึกออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบปกติ (Plans of English Vocabulary Pronunciation Practice Using Regular Method) หมายถึง แผนการฝึกโดยใช้วิธีการสอนภาษาในรูปแบบของการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์โดยใช้รูปภาพ โดยครูออกเสียงคำศัพท์ให้เด็กฟังหลาย ๆ ครั้งแล้วให้เด็กออกเสียงตามครู จากนั้นจึงให้เด็กฝึกการสะกดคำศัพท์จากบัตรคำ โดยให้เด็กท่องจำตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นคำหลาย ๆ ครั้ง ซึ่งสร้างและพัฒนาโดยผู้วิจัยจำนวน 24 แผน ประกอบด้วยขั้นนำ ขั้นฝึก และขั้นสรุปผลการฝึก เป็นต้น

ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ (English Vocabulary Reading Skill) หมายถึง ความสามารถในการอ่านหน่วยเสียงสะกด และอ่านออกเสียงคำศัพท์โดยอาศัยการแยกแยะหน่วยเสียงย่อยของคำ ความสามารถในการประกอบแต่ละหน่วยเสียงย่อยของคำขึ้นเป็นคำและความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ (กิตติพงษ์ มาศเกษม และนิชรา เรืองดารกานนท์, 2552 : 36) ซึ่งสามารถวัดและประเมินด้วยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาขึ้นจำนวน 21 ข้อ โดยเน้นทักษะ 3 ด้าน ด้านละ 7 ข้อ ได้แก่

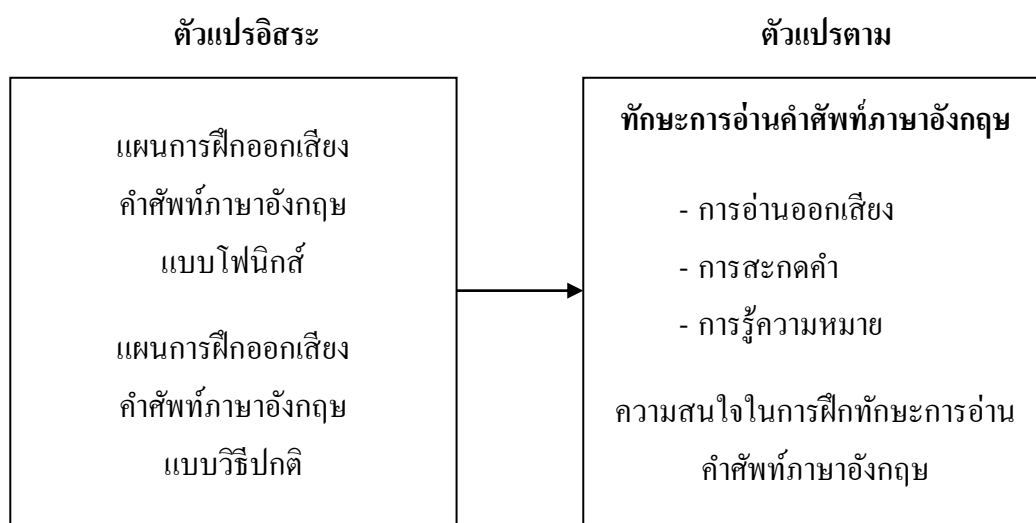
1. การอ่านออกเสียงคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ โดยการแปลงตัวอักษรให้เป็นเสียง แล้วผสมกลุ่มเสียงเป็นคำ
2. การสะกดคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะหน่วยเสียงย่อยของคำศัพท์ และนำแต่ละหน่วยเสียงย่อยประกอบขึ้นเป็นคำ
3. การรู้ความหมายของคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และใช้คำศัพท์เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิด

ความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ (Interest of English Vocabulary Reading Skill Practice) หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรู้สึกชอบ และพอใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยความกระตือรือร้นและจดจ่อต่อการฝึก และสนใจซักถามปัญหาในเรื่องที่ครูสอนเมื่อมีข้อสงสัย

เด็กปฐมวัย (Preschoolers) หมายถึง นักเรียนปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพศชายและหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี ของโรงเรียนอนุบาลพร้อมวิทย์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “ผลของการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ ของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3” นั้น ผู้วิจัยมีกรอบแนวคิดตามหลักการ และทฤษฎีของบลูมฟิลด์และบาร์นฮาร์ด (Bloomfield and Barnhart, 1961 quoted in Vacca and Others, 2000 : 50) เซย์วิทซ์ (Shaywitz, 2004 อ้างถึงใน อินทิรา ศรีประสิทธิ์, 2552) และ ซวาทซ์ (Schwartz, 2003 อ้างถึงใน อินทิรา ศรีประสิทธิ์, 2552 : 48) ที่มีต่อทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความสนใจในการฝึกทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ตามกรอบแนวคิดดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้แนวทางในการจัดประสบการณ์ด้านภาษาอังกฤษตามแนวการฝึกออกเสียงคำศัพท์แบบโฟนิกส์ เพื่อใช้ในการสอนระดับปฐมวัย และระดับที่สูงขึ้นต่อไป
2. เป็นข้อมูลสำหรับครู ผู้ปกครอง และนักวิจัยทางด้านภาษาในการพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็ก โดยใช้วิธีการฝึกออกเสียงหน่วยเสียงและคำศัพท์อย่างถูกต้องเพื่อเป็นพื้นฐานก่อนที่จะเรียนทักษะอื่นและศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป